

TỪ BỎ GIÁO PHÁI NHỜ ĐỨC MẸ MARIA

Gia đình chúng tôi sống trong xóm thợ nghèo khổ bần cùng.

Ngày 12-7-1958, thảm sầu đổ ập xuống gia đình. Tôi sửa soạn cho hai đứa con gái nhỏ đi ngủ. Jeannine, 28 tháng, bắt đầu ngủ, còn Suzy, 17 tháng, thì đôi mắt cứ mở lớn. Con bé nhất định không chịu ngủ, mặc cho bao lời vỗ về của mẹ. Bỗng chốc nguy biến xảy ra. Con bé lên cơn động kinh. Toàn thân co quắp rồi cứng đờ, mặt mũi không còn hình tượng người. Tôi lúng túng và âu lo, không biết phải làm gì.

Chúng tôi mời bác sĩ đến. Ông thấy ngay bệnh tình nguy kịch. Ông tìm hết cách chữa chạy. Trước thảm trạng của đứa con yêu, tôi nghĩ đến Đức Mẹ MARIA và muốn kêu cầu cùng Mẹ, nhưng tôi không dám. Tôi đã quá nhiều lần xúc phạm đến Đức Mẹ. Bởi vì, tôi dại dột đi theo một giáo phái. Giáo phái này ngăn cấm việc sùng kính Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA, cấm làm dấu Thánh Giá và cấm vào nhà thờ Công Giáo.

Ngày còn nhỏ, tôi từng học tại trường của giáo xứ và biết giáo lý Công Giáo. Nhưng vì không được hướng dẫn nên tôi không biết đâu là sự thật và để mình bị quyến rũ đi theo một giáo phái.

Giờ đây trong cơn khốn khổ tôi nghĩ đến THIÊN CHÚA và nhớ tới Đức Mẹ. Tôi khẩn cầu:

- Lạy Chúa là Đấng dựng nên trời cùng đất, con chỉ biết có mỗi một Kinh "Kính Mừng MARIA". Con có lầm lạc chẳng, khi con cầu xin cùng Người Phụ Nữ mà tín hữu Công Giáo gọi là Đức Trinh Nữ MARIA? Ôi lạy Chúa, xin thương xót con cùng!

Thưa với Chúa như thế xong, tôi không ngừng lập đi lập lại lời kinh duy nhất "Kính Mừng MARIA". Ban đầu tôi đọc thầm trong trí, sau dần dần vì quá âu lo sầu khổ, tôi lầm nhảm ra ngoài miệng. Bác sĩ truyền đặt con bé trên bàn. Thân xác nó cứng đờ. Tôi có cảm tưởng con mình bị đóng đinh trên bàn. Ý tưởng này đưa tâm trí tôi đến Thánh Giá và tôi nghĩ:

- Con tôi bị đóng đinh giống như Đức Chúa GIÊSU trên Thánh Giá!

3 giờ 15 phút sáng. Bác sĩ bảo tôi có lẽ nên chuẩn bị thay áo cho con. Nghe vậy, quả thật, tôi như người bị rơi xuống hố sâu tuyệt vọng, không biết làm gì khác, ngoài việc bám víu vào Kinh duy nhất "Kính Mừng MARIA". Tôi như người mất hồn. Tôi xin mẹ tôi chuẩn bị thay áo cho cháu.

Chính trong cơn tuyệt vọng nào nê đó mà tâm trí tôi nhớ lại chặng đường Thánh Giá ngày xưa tôi nghe kể trong giờ giáo lý. Tôi thấy Đức Chúa GIÊSU bị đánh đòn, bị lôi kéo và bị ngã quỵ trên con đường dốc đá. Tâm trí tôi cô đọng đến độ như nghe tiếng than khóc của một người mẹ, nước nở vì phải chứng kiến cảnh

con mình bị giết. Tôi cảm nghiệm sâu xa nỗi đau đớn xé nát ruột gan của Đức Mẹ MARIA. Nhưng Đức Mẹ hoàn toàn chấp nhận vì ơn cứu rỗi của thế giới và của nhân loại. Trong khi tôi chưa hề và có lẽ sẽ không bao giờ trao con để cứu vớt ai! Tư tưởng đó giúp tôi hiểu rằng, Đức Mẹ MARIA khóc thương tôi, thương đứa con gái nhỏ của tôi. Đức Mẹ khóc thương tất cả và không ngừng khẩn cầu bằng nước mắt cho mỗi người.

Thế là tôi quên đi nỗi sầu khổ riêng để nghĩ đến nỗi buồn của Đức Mẹ. Tôi thưa cùng Đức Chúa GIÊSU:

- Xin Chúa hãy xót thương Mẹ của Chúa!

Chúng tôi gồm 4 người đứng chung quanh đứa con nhỏ hấp hối. Bỗng chốc chúng tôi có cảm tưởng có sự hiện diện vô hình nào đó ở giữa chúng tôi. Tôi quay sang nhìn chồng tôi và nói lớn:

- Nếu anh tin, hãy đọc: Kính Mừng MARIA!

Chồng tôi lặng lẽ chấp đôi tay lại. Đứa bé thành linh cử động, mở mắt ra và toàn thân trở lại trạng thái bình thường. Vị bác sĩ không ngừng theo dõi con bé nói nhanh:

- Phép lạ! Phép lạ! Con bé thoát chết!

Sau biến cố đó, tôi từ bỏ giáo phái lầm lạc và gia nhập Giáo Hội Công Giáo duy nhất, thánh thiện và tông truyền. Tôi giáo dục con cái lớn lên trong niềm tin vững chắc vào THIÊN CHÚA.

Tôi can đảm công khai làm chứng về quyền năng vô biên của Đức Mẹ MARIA và sức mạnh của việc lần chuỗi Mân Côi chung mỗi ngày trong gia đình.

(Albert Pfleger, FIORETTI DE LA VIERGE MARIE", Mambré Editeur Diffiseur, Paris 1992, trang 100-102).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt